

венъ върху сжщото лице, следъ първата служба на камъка, а сетне е билъ пренесенъ и използванъ за стилобатъ на базиликата.

Началото на надписа липсва. Началото на запазения първи редъ не е ясно и трѣбва да се възстанови по смисълъ и връзка съ следващитѣ изрази. Гледай факсимилето на надписа, споредъ фотографската му снимка, на стр. 10.

Прочетенъ надписътъ, съ непромѣненъ правописъ, гласи:

1. [ἦ τις] τὴν ἀλήθειαν γ-
2. ὑρεύη, ὁ Θ(εὸς) θεωρεῖ κ(αὶ) ἦ τις ψ-
3. εὐδετε, ὁ Θ(εὸς) θεωρεῖ. τοὺς
4. χριστιανούς οἱ Βουλγάρι-
5. ς πολὰ ἀγαθὰ ἐπίστα[ν],
6. κ(αὶ) οἱ χριστιανοὶ ἐλησμών-
7. ησαν, ἀλλὰ ὁ Θ(εὸς) θεωρεῖ.

Въ езика на надписа е отразенъ живиятъ, говоримиятъ гръцки езикъ, съ нови форми въ склонението. Това се забелязва и въ други нѣкои старобългарски надписи на гръцки езикъ. Така, вмѣсто класическата форма за им. п. мн. число οἱ Βούλγαροι, тукъ имаме οἱ Βουλγάρις; формата за вин. п. мн. число τοὺς χριστιανούς тукъ е употребена въ служба за дат. падежъ, който отдавна е почналъ да изчезва. По-подробно за това срв. у Бешевлиевъ, Гръцкиятъ езикъ въ прабългарскитѣ надписи (Годишникъ на Нар. музей за 1922—1925 г., стр. 389, 391).

Споредъ това и преводътъ на надписа ще гласи:

„ . . . Ако нѣкой търси истината, Богъ вижда, и ако нѣкой лъже, Богъ вижда. Българитѣ направиха много добрини на християнитѣ, и християнитѣ забравиха (това), но Богъ вижда“.

Явно е, че тия редове сж частъ отъ по-дългъ надписъ. По начѣртанието на буквитѣ и по правописа се вижда, че тая запазена частъ не е отъ първия, Пресиановъ надписъ. Отъ съдържанието обаче личи, че и тоя паметникъ е билъ издигнатъ отъ българитѣ езичници, а това е могло да стане вѣроятно пакъ при Борисовия баща Пресиана и може би по сжщия случай, който е предизвикалъ и първия надписъ. Укорътъ, насоченъ отъ българитѣ срещу християнитѣ —